

[Marius Buhl.]

Det har sikkert også været forudset i cirkulæret, at der kunne være et problem der, for i en senere tilføjelse siges det, at der til sin tid vil blive søgt tilvejebragt hjemmel for, at en tilsvarende skattefritagelse vedrørende merhugst i det nævnte tidsrum, altså fra 1. september 1951 til 31. august 1952, skal kunne gives også for kommende skatteår.

Nu gør skovejerne gældende, at denne passus: „der vil blive søgt tilvejebragt hjemmel“, ikke giver nogen absolut garanti for, at denne hjemmel bliver tilvejebragt. En del skovejere har henvendt sig til mig desangående. De har ikke påbegyndt hugsten endnu og vil heller ikke gøre det, før garantien er dem sikret. Man indrømmer, at med hensyn til de tidligere skattelempelser for 50 pct. af merhugsten — såvidt jeg husker, stammer de fra 1940 — har det ligget på samme måde, og der har hidtil ikke været nogen risiko for lempelsernes bortfald. Men der er den forskel, gør man gældende, at medens alle politiske partier stod bagved 50 pct.-ordningen, var et stort parti modstander af 80 pct.-ordningen, og det kunne få konsekvenser ved et eventuelt regeringskifte. Man kan måske nok sige, at skovejere udviser en unødigt frygt, men på den anden side må man vel også tage ad notam, at skatteyderne efterhånden er begyndt at våge over deres rettigheder med nogen mistænksomhed, enten man så mener det berettiget eller ej.

Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede finansminister, om den pågældende tekstanmærkning til finansloven kan få en sådan form, at den merhugst, som finder sted i det pågældende tidsrum — altså fra 1. september 1951 til 31. august 1952 — falder ind under 80 pct.-ordningen, uanset hvorledes den pågældende skovejers regnskabsår måtte ligge. Det er ikke noget større spørgsmål, men det er jo dog i høj grad i hele landets interesse, at den merhugst, som foranstaltningerne tilsigter, kommer i gang snarest muligt og i fuldt omfang, og jeg mener derfor, det ville være betimeligt, om man eventuelt fra denne talerstol kunne få en autoritativ udtalelse af en sådan art, at skovejere kunne føle sig beroliget og arbejdet kunne komme i gang.

Horn: Indtil 1949 var det næsten en fast tradition her i folketinget, at en eller flere talere under finanslovdebatten beskæftigede sig med spørgsmålet om de nedlægninger og sammenlægninger af mindre jordbrug, som havde fundet sted. Vi gik jo egentlig, da vi

gennemførte de såkaldte små jordlove—loven om landbrugsejendomme, loven om brug af huse på landet og loven om udstykning og sammenlægning af landbrug, som gennemførtes sammen med statshusmandsloven af 1949 —, ud fra, at nu var vi ude over det problem, nu havde vi fået en lovgivning, som forhindrede, at noget sådant kunne fortsættes, og vi, der dengang sad i det folketingsudvalg, der beskæftigede sig med disse love, var ret sikre på, at nu var den sag ude af verden.

Ikke desto mindre viser det sig, at vi har taget fejl. Jeg blev således i sommer opmærksom på et par tilfælde — det er muligt, der er andre —, som viser, at der stadigvæk er mulighed for at lave uheldige jordudstyknings og nedlægninger af mindre ejendomme ved at lægge dem til større. De to tilfælde vil jeg gerne bede den højtærede landbrugsminister kigge lidt nærmere på, idet jeg mener, at det, der her har fundet sted, ikke er i overensstemmelse med gældende lov.

Det ene tilfælde er fra min egen valgkreds, Herrested kommune i Svendborg amt. Ministeriet har her godkendt, at en ejendom på 9 tdr. land får tillagt 2 tdr. land fra en ejendom på 7 tdr. land. Disse 2 tdr. land ligger godt nok ikke umiddelbart op til hovedparcellen på de 5 tdr. land, men dog så nær, at der er ganske almindelige driftsmuligheder tilstede. Der er altså ikke nogen grundelse for at tage fra den lille ejendom og lægge til den større deri, at de ligger tæt op ad hinanden. Disse ejendomme, ejendommen på 7 tdr. land og den på 9 tdr. land, der ligger i en almindelig fynsk kommune i Svendborg amt, har vel ikke de allerbedste størrelser til, at en familie kan klare sig, men de er dog så store, at mange hundrede husmænd med samme ejendomsstørrelser i Svendborg amt klarer sig ganske godt.

Endvidere passede bygningerne til de to ejendomme udmærket til de henholdsvis 7 og 9 tdr. land. Da sognerådet skulle tage stilling til sagen, delte det sig i et flertal og et mindretal. Mindretallet gjorde i sagens akter opmærksom på, at man ikke kunne anbefale udfra den betragtning, at bygningerne passede til ejendommens størrelse, og at driftsmulighederne for de to ejendomme hver for sig var ganske normale. Flertallet i sognerådet støttede derimod den påtænkte transaktion. Dette synspunkt blev senere tiltrådt af landbrugsministeriet, og det mener jeg afgjort er i strid med den lovgivning, som vi gennemførte i 1949. Jeg ved ikke, på hvilken paragraf man vil støtte en sådan afgørelse, og kan man finde en sådan, må jeg